भोगयोगेन मालिन्यं नेतुं मध्यगतोऽपि सः ।
न शक्यते स्म पङ्केन प्रतिमेन्दुरिवामलः ॥२७८॥
दर्पज्वरोष्मभूपालमध्ये निर्ध्यायतोऽनिशं ।
सुधासूतिकलामौलिं तस्यैवोच्छ्वासतो ययौ ॥२७९॥
गणितं गुणिना तेन मणींस्तृणमिवोज्झता ।
खण्डेन्दुमण्डनार्चायां मण्डनत्वमखण्डितं ॥२८०॥
राज्ञस्तस्यैव राजश्रीः परलोकानुगाभवत् ।
यस्तामयोजयद्धुतो धर्मेणाव्यभिचारिणा ॥२८१॥
षष्टिमब्दान् प्रशास्योर्वीमासन्नानुचरान्वितः ।
आरुरोह सदेहोऽसौ लोकान् शशिशिखामणेः ॥२८२॥
भृत्या नरं समाश्रित्य प्रययुः शोचनीयतां ।
तत् सुतं तु समालम्ब्य प्रभुं भुवनवन्द्यतां ॥२८३॥
यात्याश्रितः किल समाश्रयणीयलभ्यां निन्द्यां
गतिं जगति सर्वजनार्चितां वा ।
गच्छत्यधस्तृणगुणः श्रितकूपयन्त्रः
पुष्पाश्रयी सुरशिरो भुवि वृष्टिमेति ॥२८४॥
सिद्धः सिद्धः सदेहोऽयमिति शब्दं सुरा दिवि ।
प्रोद्घोषयन्तो ह्यनयन् षष्ठं सप्त वासरान् ॥२८५॥
उत्पलाक्ष इति ख्यातिं पेशलाक्षतया गतः ।